

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

EUROPEJSKI BANK INWESTYCYJNY

Zaproszenie do składania propozycji

Instytut Europejskiego Banku Inwestycyjnego oferuje nowy grant EIBURS w ramach programu wiedzy

(2018/C 65/07)

Program wiedzy Instytutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego przyznaje granty na badania naukowe w ramach różnych programów, takich jak:

— **EIBURS (EIB University Research Sponsorship)** – program sponsorowania uniwersyteckich badań naukowych

EIBURS jest źródłem grantów dla wydziałów uniwersytetów oraz ośrodków badawczych powiązanych z uniwersytetami, działających w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz krajach kandydujących lub potencjalnych krajach kandydujących i zajmujących się kwestiami będącymi przedmiotem szczególnego zainteresowania Banku. Granty **EIBURS** w wysokości maksymalnie 100 000 EUR na rok przez okres trzech lat są przyznawane w drodze procedury konkursowej zainteresowanym wydziałom uniwersytetów lub ośrodkom badawczym powiązanim z uniwersytetami o uznanej renomie w wybranej dziedzinie. Zwycięskie propozycje powinny gwarantować osiągnięcie zróżnicowanych wyników, które będą przedmiotem umowy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym.

W roku akademickim 2018/2019 w ramach programu **EIBURS** przyjmowane są propozycje dotyczące nowego przedmiotu badań:

„Ulepszenie pomiaru efektów pośrednich projektów inwestycyjnych: określenie i kalibracja metod oceny skutków ekonomicznych w celu zapewnienia maksymalnej zgodności z analizą kosztów i korzyści”

1. Podstawowe informacje o przedmiocie badania

EIB („Bank”) dokonuje oceny społeczno-ekonomicznej opłacalności projektów inwestycyjnych głównie za pomocą analizy kosztów i korzyści⁽¹⁾. Technikę tę można przedstawić jako rozszerzenie planu biznesowego operacji inwestycyjnej. Plan biznesowy skoncentrowany jest na przepływach finansowych dotyczących danego projektu. Uwzględnia finansową, tj. gotówkową, wartość wydatków (kosztów) i przychodów (korzyści). Jeśli przewaga korzyści nad kosztami jest wystarczająco wysoka, efektem inwestycji jest wzrost wartości finansowej, w wyniku czego inwestycję tę uznaje się za pożądaną operację pod względem finansowym.

Analiza kosztów i korzyści stanowi rozszerzenie definicji kosztów i korzyści projektu pod dwoma względami. Po pierwsze, obejmuje ona wszystkie koszty i korzyści, zarówno w formie przepływów finansowych, jak i w innych formach. Po drugie, uwzględnia ona koszty przypadające na wszystkich członków społeczeństwa, a nie tylko te dotyczące prywatnego inwestora.

Rodzi to konieczność przyjrzenia się wielu dodatkowym elementom, oprócz tych uwzględnionych w planie biznesowym. Prawdopodobnie najbardziej znanym nowym elementem wśród nich są „efekty zewnętrzne”. Stanowią one koszty (lub korzyści), które nie są ponoszone (lub odnoszone) przez producentów lub użytkowników projektu, lecz przez osobę trzecią. Efekty zewnętrzne mogą być zarówno pozytywne, jak i negatywne, w zależności od tego, czy stanowią one korzyść, czy koszt dla osoby trzeciej. Typowym przykładem pozytywnego efektu zewnętrznego jest efekt domina związany z wiedzą – projekt polegający na inwestycji w badania w danym sektorze gospodarki powoduje zdobycie wiedzy, która przyczynia się także do wzrostu produktywności w innych sektorach gospodarki. Przykładem negatywnego efektu zewnętrznego jest zanieczyszczenie środowiska. Efekty zewnętrzne są to zatem korzyści lub koszty, które przypadają na strony nieuwzględnione w planie biznesowym i zazwyczaj nie mają formy przepływów finansowych, choć mogą mieć konsekwencje finansowe dla osoby trzeciej. Zatem pozytywny efekt zewnętrzny związany z wiedzą może na przykład przyczynić się do obniżenia kosztów operacyjnych w innych branżach.

⁽¹⁾ Europejski Bank Inwestycyjny (2013), The Economic Appraisal of Transport Projects at the EIB. Luksemburg: Europejski Bank Inwestycyjny. (Pozycja dostępna online: <http://www.eib.org/infocentre/publications/all/economic-appraisal-of-investment-projects.htm>)

Inne elementy uwzględnione w analizie kosztów i korzyści, a nieuwzględnione w planie biznesowym, to zmiany wartości pieniądza (formalnie mierzone nadwyżką konsumenta) oferowane konsumentowi. Plan biznesowy mierzy element pieniądza, ale pomija element wartości. Gdyby na skutek realizacji danego projektu nastąpiła poprawa jakości produktu, który mimo to byłby sprzedawany na rynku po niezminionej cenie, oznaczałoby to, że w planie biznesowym zignorowano korzyść w postaci lepszej jakości – a tym samym wyższej wartości – dla konsumenta. Celem analizy kosztów i korzyści jest uchwycenie tej zmiany wartości. Tym razem jest to korzyść dla jednej ze stron planu biznesowego (dla klienta), która nie mieści się w zakresie miary korzyści zastosowanej w tym planie. Częstym przykładem jest wartość, za jaką podróżujący uznają skrócenie czasu podróży wynikające z realizacji projektów transportowych.

Konsekwencją przyjęcia perspektywy wszystkich członków społeczeństwa jest to, że w analizie kosztów i korzyści niektóre przepływy finansowe należy rozpatrywać w inny sposób niż w planie biznesowym. W planie biznesowym dotację potraktowano by zatem tak samo jak korzyść – tj. jak wpływ środków pieniężnych do projektu. W analizie kosztów i korzyści ten rodzaj korzyści dla producenta stanowi koszt dla podatnika – dotacja zostanie zatem potraktowana jako przepływ od podatnika do prywatnego promotora, a nie jako korzyść czy koszt. Na podobnej zasadzie plan biznesowy traktowałby zapłacone podatki jako ekwiwalent kosztu, tj. odpływ środków pieniężnych z projektu, natomiast w analizie kosztów i korzyści podatki te zostałyby potraktowane jako przepływ z sektora prywatnego do sektora publicznego.

Krytycy analizy kosztów i korzyści często przytaczają argument, że technika ta nie uwzględnia wszystkich korzyści i kosztów projektu. Technika tę często krytykuje się zwłaszcza za pomijanie zjawiska, które w literaturze dotyczącej analizy kosztów i korzyści znane jest jako „efekty pośrednie”. Są to pieniężne korzyści i koszty powstałe na skutek danego projektu na innych rynkach związanych z projektem, tj. na tzw. rynkach wtórnych. W literaturze dotyczącej skutków ekonomicznych efekt ten może mieć różną nazwę. Zajęcie się różnicami w terminologii jest w istocie przedmiotem zainteresowania proponowanego tutaj projektu badawczego.

Metody analizy kosztów i korzyści klasyfikują rynki wtórne jako komplementarne i substytucyjne. Projekt, który ma na celu zwiększenie produktywności uprawy pomarańczy, a tym samym obniżenie ceny tych owoców, może być źródłem korzyści na rynku komplementarnym, takim jak rynek soków pomarańczowych w kartonach. Analiza kosztów i korzyści nie uwzględniałaby wzrostu sprzedaży i zysków na rynku soków pomarańczowych w kartonach, i tym samym zapewne pomijałaby część korzyści wynikających z projektu. Jednocześnie niższa cena pomarańczy wpłynęłaby negatywnie na sprzedaż jabłek (sektor substytucyjny). Niższe zyski producentów jabłek przypuszczalnie nie są brane pod uwagę w analizie kosztów i korzyści.

W istocie analiza kosztów i korzyści uwzględnia wszystkie te efekty wówczas, gdy rynki produktów komplementarnych i substytucyjnych są wolne od zakłóceń⁽¹⁾. W rzeczywistości jednak na rynkach często występują zakłócenia, dlatego istnieje ryzyko, że w analizie kosztów i korzyści część tych efektów zostanie pominięta. Pragmatyczne podejście stosowane w praktyce dotyczącej analizy kosztów i korzyści można rozpatrywać dwojako. Po pierwsze, korzyści i koszty na poziomie zagregowanym na różnych rynkach substytucyjnych i komplementarnych będą miały tendencję do znoszenia się nawzajem. Po drugie, projekty, których opłacalność społeczno-ekonomiczna uzależniona jest od korzyści płynących z rynków wtórnych, to często słabe projekty: inne projekty i strategie polityczne mogą zapewnić te korzyści w sposób bardziej efektywny. Niemniej, choć ogólnie takie pragmatyczne podejście uznaje się za uzasadnione, z pewnością jego potencjalnym słabym punktem jest analiza kosztów i korzyści w zakresie efektów pośrednich.

Krytycy analizy kosztów i korzyści podkreślają również, że wydatki związane z projektem wywołają w całej gospodarce efekty mnożnikowe, polegające na generowaniu zysków i wpływów z podatków oraz wroście zatrudnienia w innych sektorach. Efekt ten wykracza poza zakres wpływu projektu na opisanych wyżej rynkach substytucyjnych i komplementarnych i odnosi się do rzeczywistych wydatków pieniężnych związanych z projektem. Krytycy analizy kosztów i korzyści proponują, by traktować ocenę skutków ekonomicznych jako uzupełnienie analizy kosztów i korzyści, a nawet jako jej alternatywę. Jednak krytyka ta oparta jest na niewłaściwym zrozumieniu odmiennego charakteru i celów analizy kosztów i korzyści oraz oceny skutków ekonomicznych. Analiza kosztów i korzyści polega na zastosowaniu teorii ekonomii dobrobytu w praktycznym podejmowaniu decyzji. Uwzględnia ona wszystkie korzyści i koszty oraz umożliwia sprawdzenie, czy dana linia działania przynosi większą wartość dodaną niż linia alternatywna i w ten sposób przyczynia się do poprawy dobrobytu społecznego. Analiza kosztów i korzyści służy do podejmowania decyzji i jako taka zawsze porównuje dwie alternatywne linie działania w celu uwzględnienia w badaniu kosztów utraconych możliwości. Ocena skutków ekonomicznych mierzy tylko zmienne monetarne i niekoniecznie odnosi się do kosztów utraconych możliwości. Jest to przede wszystkim narzędzie pomiarowe. Metoda ta może służyć do podejmowania decyzji, ale jej zakres koncentracji jest węższy niż wymagany w ekonomii dobrobytu.

Ocena skutków ekonomicznych oparta jest na tablicach przepływów międzygałęziowych, które przedstawiają całą gospodarkę w formie modelu umożliwiającego zbadanie, w jaki sposób wydatki w jednym z sektorów gospodarki rzutują na wydatki w innych sektorach. Wydaje się zatem, że ocena skutków ekonomicznych może jednocześnie rozwiązać problemy w zakresie efektów pośrednich i mnożników. Metoda ta ma jednak trzy cechy, które sprawiają, że jest ona nieodpowiednia jako substytut, a nawet jako uzupełnienie analizy kosztów i korzyści. Tym trzem niedociągnięciom poświęcono uwagę poniżej.

⁽¹⁾ Just, R.E., Hueth, D.L., and Schmitz, A. (2004), *The Welfare Economics of Public Policy: A Practical Approach to Project and Policy Evaluation*. Cheltenham: E. Elgar.

Pierwszą z tych trzech cech oceny skutków ekonomicznych jest założenie, że inwestycje stanowią egzogenne przepływy do gospodarki. Takie założenie może być akceptowalne, jeśli analizuje się wpływ projektu na gospodarkę lub sposób, w jaki wydatki związane z projektem rozprzestrzeniają się w gospodarce. Nie jest to jednak odpowiedni miernik wartości dodanej projektu, tj. nie można w ten sposób zmierzyć, czy projekt zapewni lepsze wykorzystanie zasobów, niż byłoby to możliwe w przypadku braku projektu. Projekty inwestycyjne nie mają egzogenego charakteru – muszą one być finansowane w drodze przekierowania zasobów z innych sektorów gospodarki.

Traktowanie projektów jako endogenicznych przyniosłoby zupełnie inne rezultaty. Mówiąc najprościej, wystąpienie efektów mnożnikowych projektu dotyczącego pomarańczy odbywa się kosztem efektów mnożnikowych, które wystąpiłyby w tych innych sektorach, w których należy zmniejszyć wydatki celem przekierowania zasobów do projektu dotyczącego pomarańczy.

Druga z trzech cech, które odróżniają ocenę skutków ekonomicznych od analizy kosztów i korzyści, polega na tym, że ocena skutków ekonomicznych zakłada niezmiennosc cen w gospodarce oraz praktycznie nieskończoną dostępność zasobów. Ocena skutków ekonomicznych jest zbudowana tak, aby – niezależnie od wielkości danego projektu względem rozmiaru gospodarki – zawsze wystarczyło zasobów niezbędnych do jego realizacji bez konieczności zmiany cen przez gospodarkę. Jednak w rzeczywistości duże projekty wpływają na zmiany cen, a wyższe ceny, związane np. z nakładami, powodują konieczność zmniejszenia produkcji w innych sektorach.

Aby rozwiązać problem powyższych dwóch niedociągnięć oceny skutków ekonomicznych, naukowcy opracowali obliczeniowe modele równowagi ogólnej (CGE), będące bardziej zaawansowaną metodą oceny skutków ekonomicznych. Ta starannie opracowana technika polega ostatecznie na stworzeniu modelu całej gospodarki z uwzględnieniem ograniczeń w zakresie zasobów. W ten sposób modele CGE rozwiązują problem dwóch niedociągnięć omawianej dotychczas tradycyjnej oceny skutków ekonomicznych. Po pierwsze, w modelach CGE uznaje się, że zasoby przeznaczone na projekt inwestycyjny nie są egzogenne, lecz są pozyskiwane kosztem alternatywnego wykorzystania zasobów. Po drugie, modele te rozwiązują problem zmian cen⁽¹⁾. Nie dziwi zatem, że na podstawie badań empirycznych przeprowadzonych przy użyciu tych modeli wyciągnięto wspólny wniosek, zgodnie z którym efekty mnożnikowe są znacząco niższe niż te uzyskane w drodze oceny skutków ekonomicznych. Badania na podstawie modeli CGE wykazały także, że w zależności od produktywności i ograniczeń w zakresie zasobów w różnych sektorach, efekt netto projektu może wpłynąć negatywnie na całą gospodarkę.

Model CGE można zatem uznać za udoskonaloną wersję oceny skutków ekonomicznych. Przybliży on także analizę skutków do analizy kosztów i korzyści. Jednakże model CGE nadal ma trzecią wadę oceny skutków ekonomicznych, gdy porówna się go z analizą kosztów i korzyści – koncentruje się on na przepływach związanych z transakcjami pieniężnymi (zyskami, podatkami, wynagrodzeniami itp.), ignorując jednocześnie wiele zmiennych uwzględnionych w analizie kosztów i korzyści, takich jak efekty zewnętrzne, stosunek wartości do ceny itp. Wynika to z tego, że badania przy użyciu modeli CGE, podobnie jak na podstawie oceny skutków ekonomicznych, mają służyć za łącznik między analizą projektu lub polityki a makroekonomią, przy czym kluczowym wskaźnikiem wyników makroekonomicznych jest dochód narodowy lub produkt krajowy brutto (PKB).

Wspomniane niedociągnięcia nie powinny przysłańcać faktu, że, po pierwsze, CGE umożliwia uzyskanie pełniejszego obrazu gospodarki, w której funkcjonuje projekt, oraz, po drugie, że techniki CGE stały się bardziej wyrafinowane. Dynamiczne stochastyczne modele równowagi ogólnej (ang. DSGE) uwzględniają dynamiczne zachowanie elementów w gospodarce. Cykl życia projektów ocenianych na podstawie analizy kosztów i korzyści może trwać 20 lat lub dłużej, co zwiększa trafność wniosków możliwych do wyciągnięcia na podstawie modeli dynamicznych. Zatem, na przykład, rezultaty projektów, które powodują szok technologiczny w gospodarce, będą prawdopodobnie łatwiejsze do zrozumienia, gdy zostaną przedstawione za pomocą modeli DSGE, niż przy zastosowaniu modelowania statycznego.

Niniejsza propozycja w ramach programu EIBURS ma umożliwić rozwiązanie problemu wspomnianego trzeciego niedociągnięcia w celu zapewnienia zgodności wyników opartych na modelach skutków z wynikami analizy kosztów i korzyści. Badacze przedstawią metodę oceny skutków, wybraną spośród metod obecnie stosowanych w badaniach empirycznych, która wykazuje największe prawdopodobieństwo zgodności z analizą kosztów i korzyści, oraz podejmą działania mające na celu ustalenie tej zgodności. Pomoże to użytkownikom analizy kosztów i korzyści na całym świecie, a zwłaszcza EBI, w zbadaniu stopnia dokładności analizy kosztów i korzyści jako narzędzia oceny pełnej sytuacji społeczno-ekonomicznej na potrzeby projektów inwestycyjnych.

2. Treść projektu badawczego

Program badawczy będzie obejmował cztery zadania.

Zadanie 1

Badacze dokonają przeglądu szeregu metod oceny skutków, wykazujących największe prawdopodobieństwo uzyskania użytecznej zgodności z analizą kosztów i korzyści. Metodę należy wybrać zgodnie z poniższymi kryteriami:

- 1) co najważniejsze, metoda musi się charakteryzować solidnymi, gruntownie opracowanymi historycznymi wynikami empirycznego zastosowania;

⁽¹⁾ Hosoe, N., Gasawa, K., and Hashimoto, H. (2010), *Textbook of Computable General Equilibrium Modelling: Programming and Simulations*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.

- 2) musi się odnosić do właściwej literatury naukowej; oraz
- 3) badacze muszą być przekonani o możliwościach ustalenia zgodności z analizą kosztów i korzyści przy ograniczeniach w zakresie czasu i zasobów, jakie narzuca projekt badawczy.

Zadanie 2

Druga część obejmuje opracowanie dwóch modeli skutków uwzględniających wszystkie warunki, które muszą być spełnione, aby modele te były porównywalne ze środkami analizy kosztów i korzyści zapewniającymi wartość dodaną. Jeden z modeli będzie dotyczył wydajnej, konkurencyjnej gospodarki regionalnej w UE zapewniającej względnie wysokie dochody. Drugi model będzie dotyczył niekonkurencyjnej gospodarki w UE o wysokim bezrobociu i względnie niskich dochodach. Uzasadnieniem dla przedstawienia modeli dwóch znacząco odmiennych gospodarek jest dokonanie analizy, która pozwoli stwierdzić, czy można spodziewać się istotnych różnic w wynikach, gdy dotyczą one różnych rodzajów warunków gospodarczych. Biedniejsze regiony korzystają często z szerszych uprawnień dostępnych w sektorze publicznym. Jest ważne, aby dowiedzieć się, czy istnieją przesłanki wskazujące na to, że oceny dokonywane w biedniejszych regionach uzasadniają dodatkowe koszty przeprowadzenia oceny skutków.

Badacze mogą opracować modele skutków od podstaw lub dostosować istniejące modele. Można swobodnie wybrać jedną z dwóch opcji, o ile wybrana opcja nie będzie utrudniać osiągnięcia głównego celu programu badawczego, jakim jest zgodność z analizą kosztów i korzyści.

Dostosowanie modeli skutków do środków analizy kosztów i korzyści wymaga jednoczesnego działania na dwóch poziomach: z punktu widzenia „rzeczywistej” i „finansowej” strony gospodarki. Wiele istniejących modeli skutków nie uwzględnia sektora finansowego. Biorąc pod uwagę, w bardziej ogólnym zakresie, przyjęte w analizie kosztów i korzyści założenia dotyczące pochodzenia zasobów przeznaczonych na realizację projektu oraz – bardziej szczegółowo – fakt, że EBI odgrywa swoją rolę za pośrednictwem sektora finansowego, w opracowywanych modelach skutków należy przywiązywać szczególną wagę do strony finansowej.

Z punktu widzenia „rzeczywistej” strony gospodarki modele skutków uwzględniają już pomiar takich zmiennych jak PKB, zatrudnienie czy bilans handlowy. Przewidywane główne modyfikacje obejmowałyby dodanie elementów niezbędnych do obliczenia korzyści społecznych, w tym:

- uchwycenie zmian w nadwyżce konsumenckiej w całej gospodarce, oraz
- włączenie miary pozytywnych i negatywnych efektów zewnętrznych, z uwzględnieniem środowiskowych efektów zewnętrznych.

Z punktu widzenia finansowego modele uwzględniałyby inne opcje pozyskania finansowania na potrzeby projektu, takie jak:

- opodatkowanie bezpośrednie,
- opodatkowanie pośrednie,
- wzrost oszczędności prywatnych, oraz
- zwiększenie zadłużenia na międzynarodowych rynkach kapitałowych (zob. na przykład ⁽¹⁾).

Koniecznym elementem Zadania 2 będzie wyjaśnienie różnic terminologicznych między dwiema omawianymi technikami. Na przykład w modelu CGE użyto określenia „efekty wzbudzone” (ang. induced effects), co wynika prawdopodobnie z terminologii stosowanej w przypadku oceny skutków ekonomicznych. W analizie kosztów i korzyści niekoniecznie istnieje bezpośredni ekwiwalent takich efektów – może ona ujmować jako efekty pośrednie niektóre elementy efektów wzbudzonych zawartych w modelu CGE, oraz jednocześnie traktować inne elementy jako efekty mnożnikowe, tym samym je ignorując.

Zadanie 3

Następnie badacze dokonają symulacji wpływu różnych rodzajów projektów w dziedzinie inwestycji kapitałowych na każdy z dwóch rodzajów gospodarek. Liczba projektów objętych symulacją zostanie określona podczas trwania projektu badawczego. Badacze zaproponują sektory, które mają zostać objęte symulacją i wymagają uzgodnienia z osobą odpowiedzialną w EBI. Propozycje projektów mogą obejmować projekt infrastrukturalny, duży projekt przemysłowy i projekt dotyczący sektora usług w takich obszarach, jak edukacja, wypoczynek itp. Każdy projekt będzie poddany symulacji z uwzględnieniem alternatywnych źródeł finansowania.

Zadanie 4

Badacze dokonają ostatecznej oceny zakresu, w jakim wyniki oceny skutków różnią się od wyników uzyskanych na podstawie „typowej analizy kosztów i korzyści”. „Typowa analiza kosztów i korzyści” koncentruje się na rynku pierwotnym i uwzględnia tylko najważniejsze rynki wtórne. Badacze wyciągną wnioski i wydadzą zalecenia dotyczące:

- (i) warunków, w jakich oceny projektów przeprowadzone za pomocą metod oceny skutków mogą dać wyniki, które znacząco odbiegają od tych uzyskanych za pomocą analizy kosztów i korzyści; oraz

⁽¹⁾ Godley, W., and Marc, L. (2007), *Monetary Economics: An Integrated Approach to Credit, Money, Income, Production and Wealth*. Nowy Jork: Palgrave MacMillan.

- (ii) warunków, w jakich koszt i czas potrzebne na przeprowadzenie oceny skutków gwarantowałyby opłacalność jej zastosowania podczas dokonywania oceny projektu.

3. Projekt badawczy jako przedmiot zainteresowania EBI

Przedmiot badania ma zasadnicze znaczenie dla działalności finansowej EBI. Statut EBI określa, że EBI powinien finansować projekty inwestycyjne, które przyczyniają się do zwiększenia produktywności ekonomicznej (art. 18, ust. 1 lit. b))⁽¹⁾. Bank wykorzystuje analizę kosztów i korzyści jako główne narzędzie pomiaru zakresu, w jakim inwestycje zwiększają produktywność ekonomiczną. Projekt badawczy przyczyni się do zbadania integralności analizy kosztów i korzyści oraz pozwoli ocenić, czy istnieją okoliczności, w których wskazane byłoby uzupełnienie analizy kosztów i korzyści modelem CGE.

4. Wkład projektu badawczego w badania naukowe

Modele oceny skutków opracowywane obecnie przez naukowców lub zlecane przez instytuty badawcze stanowią ulepszone wersje wcześniejszych metod oceny skutków. Jednak cel tych modeli jest nadal ten sam: pomiar wpływu netto projektu lub polityki na dochód narodowy lub PKB. Dochód narodowy jest niepełną miarą produktów wytworzonych w danym kraju, dlatego stanowi niedoskonałe narzędzie pomiaru całkowitej produktywności ekonomicznej z uwzględnieniem perspektywy dobrobytu społecznego; modele te nie są zatem w pełni zgodne z analizą kosztów i korzyści. Miary PKB pomijają takie elementy, jak poprawa stosunku wartości do ceny (nadwyżka konsumentka) czy środowiskowe efekty zewnętrzne. Dzięki dostosowaniu metod oceny skutków w taki sposób, aby były one zgodne z analizą kosztów i korzyści, rezultat osiągnięty przy użyciu tych metod będzie lepszą miarą ogólnego wpływu projektu inwestycyjnego na produktywność i dobrobyt w gospodarce. Takie metody oceny skutków mogą służyć także do oceny strategii politycznych, a nie tylko projektów inwestycyjnych.

Zgodnie z wiedzą wnioskodawcy takie dostosowanie metod oceny skutków do analizy kosztów i korzyści nie jest jeszcze możliwe. Projekt badawczy powinien zatem pomóc w opracowaniu nowych wersji modeli ekonomicznych na potrzeby społeczno-ekonomicznej oceny projektów i strategii politycznych.

Propozycje należy składać w języku angielskim do godziny 24:00 czasu środkowoeuropejskiego w dniu 15 kwietnia 2018 roku. Propozycje złożone po tym terminie nie będą brane pod uwagę. Propozycje należy przesyłać pocztą elektroniczną na następujący adres:

Events.EIBInstitute@eib.org

Bardziej szczegółowe informacje na temat procedury selekcji stosowanej w programie **EIBURS** i Instytutu EBI można znaleźć na stronie internetowej pod adresem: <http://institute.eib.org/>.

⁽¹⁾ Wersja skonsolidowana Traktatu o Unii Europejskiej, Protokół (nr 5) w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (Dz.U. C 202 z 7.6.2016, s. 251). (Pozycja dostępna online: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:12016E/PRO/05>)